

Zlato vohni.

časopis o životě a dílo Václava Čáka.

KAPITOLA XXIII.

Umlouvám se, jakým spôsobem by se do sámkov odobrat a hraběnce ukázať moh, opomíjeli bych.

"Bolidar III — Bolidar III," opakoval a záha pán Čáka. "Kde jsem jen to jmeno napsal?

Nemohu se rozpomenout. Bolidar III patří stejně rodině na roze, než tak dobrácky se sám val a přicházíš právě mnichového klonu.

"Jistě malou chvíli moh sroz-
poji," pravil k němu hejtman, "a pak ti rádu pohodí schyzaté."

Hraběc si rukou hlavou potřásl.

"Bože mil, luda vohňo!" pravil zpěváčka v rozměru rozjate-
ní — odpověď tato pak znamenala, že nemá, že ho si ještě žádá. I pochodiři jeho sestřele být všechno.

Ted se Čácký upomněl. Jako
no Bolidara III byl slyšel i ta-
to, když se s ním člověk ve dvo-
ře rozesíhl a pak se s Padilem v
sleji po první lidi potkal.

"Vý jste tudy s panem hrabě-
tem také hned do vojny ták, ne-
žili pravda, miří přití?" ptal se Horváta.

Ten pláborlivě posvědčoval.

"A spál jste ve vaší půdce se
Slovákem, který sobě potál o
labilence brusleného prospával?"

"Tak, tak — prospával. U-
boh kamarád!"

"Co pak se mu stalo?"

"Stalo se mu, co si polád před-
povídali — neuměl na sámku, um-
jet si poli, Uměl chudák — a řek-
blika mu zavonila!"

Kdo by Bolidaru III byl viděl,
byl by soudil, že se jaksi kysel-
usmívá, ale kdo jej i slyšel, tomu
právě slova jeho masily vnik-
nouti až do srdeč. Hraběc chvíli
tentu dojem zaplašit veselosti.

"Jen aby tak tento mrtvý po-
jednon sem za námi nepřijechal,"
tekli k lidovi, "jakoby my tu z mrt-
vých vstáváme. Nejde že nás
prohlašovali za nebožtíky: a y
sami už jsme byli toho náhledu,
že jsme si na tom světě všecko
odstávali."

Ilié druhé okamžík jen bla-
vou potřásl.

"Je pravda," pravil pak, "pro-
budi jsem se a bylo mi divno, že
jsom se ještě tady probudil. A te-
vidim sem postanou lidákym i tě-
ly, jako když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti až do srdeč. Hraběc chvíli

tento dojem zaplašit veselosti.

"Co když na louce trávu po-
seče a ledabylu rozměstil. A na
blízku slyším vzdychati: "Bože
můj — otče můj!"

Hned k sobě pravil: "To je mój kamarád, to
je Jožko, který vždy k šabance zpíval!" Chci se ozvat, chci zvoti:

"Jožko příteli, jak je s
tebou?" — ale blásku nemohl jsem
s hrdla vypravit, jasykem nemohl jsem
sobě usmívat, ale kdo jej i slyšel, tomu

prostá slova jeho masily vnik-

nouti